

[Henry Christensen.]

længst være blevet belært om, hvor svært det er under de forhold at afbalancere, sådan at Danmark undgår at fortsætte det voldsomme inflationstempo, som jo har været en af årsagerne til, at vore eksportmuligheder er forringet, og har givet de triste resultater, som sidste års opgørelse, så sent som vi så den i Danmarks Statistiks gengivelse i går, har vist.

Poul Møller: Jeg forstår ikke rigtig finansministeren, men det er måske, fordi han så kort tid har været medlem af tinget, at han ikke kender folketingsmedlemmernes rettigheder. Vi så et eksempel på det forleden aften, da jeg stillede finansministeren et spørgsmål om dette overskud og han sagde, at det kunne jo egentlig være os lige gyldigt, for vi stemte jo ikke for udskrivningsloven alligevel. I dag stillede jeg ham det spørgsmål — hvorefter jeg har fået det tal, som jeg takkede for — om der var nogen motivering for det, som jeg forstod var en omlægning af regeringens finanspolitik. Og så kommer finansministeren op og siger, at han undrer sig over, at jeg, som ikke har været tilhænger af denne finanspolitik, kan spørge herom! Jeg må dog bede finansministeren om at forstå, at det at spørge, om regeringen har ændret sin økonomiske politik eller sin finanspolitik, er en ret, som ethvert medlem har, hvad enten han stemmer for regeringens politik eller imod regeringens politik. Finansministeren befinder sig ikke mere i arbejdsmandsforbundet, hvor man kan sige: da du ikke vil stemme for, så hold din mund, og så har du ikke ret til at stille spørgsmål! Vi har vore rettigheder herinde, og det må finansministeren indrette sig på.

Jeg har ikke sagt, at regeringens finanspolitik har været rigtig tidligere; jeg har spurgt: hvorfor forandrer man den nu, og jeg har fået det svar, at den er ikke forandret, og det har jeg taget til efterretning. Det betyder altså også, at finansministeren mener, at nedsættelsen af overskuddet har betydet en stramning, fordi man indfører merværdiafgiften; det var den redegørelse, jeg gerne ville have, og den har jeg fået. Det betyder også, at hvis regeringen kommer i pengevanskeligheder, så har finansministeren altså sagt, at den ikke betragter

denne omlægning som noget, der ændrer regeringens finanspolitik; vi kan holde os til regeringens fortsatte finanspolitik, og det er jeg glad for.

Så siger finansministeren noget om takstforhøjelser. Se, disse takstforhøjelser, hvad de giver eller ikke giver, det ved finansministeren at det kan han ikke vide noget om. Det kommer an på, hvor meget folk kører i jernbane, og vi så ved den sidste takstforhøjelse for statsbanerne, at den gav ikke, hvad man havde budgetteret, så derfor kan man altså ikke regne ret meget med denne margen.

Så taler finansministeren om valgfriheden. Der vil jeg gerne sige til finansministeren, at dette, at man har ophævet valgfriheden for erhvervene, det giver ham vel en skilling i år; men det giver ham jo ikke spor til næste år, og det ved han godt. Det giver ham ikke spor; hvis han fortsætter med den lovgivning, der i øvrigt foreligger, så er de penge ikke til stede til næste år. (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Næste finansår!) . . . næste skatteår, for det er skatteår, vi har drøftet; næste skatteår er de ikke til stede længere, fordi der kun er tale om et overgangsfænomen, nemlig betalingsterminerne i det første år, og når merværdiafgiften har været i kraft et år, så er der ikke nogen forskel i provenuet, hvad enten man havde valgt den ene eller den anden metode.

Derfor vil jeg bede finansministeren om at overveje, hvad han har lagt af kim til den fortsatte finanspolitik igennem de stigende udgifter, som han har aftalt med socialistisk folkeparti på et enkelt område, og at den indtægtsreserve, han får det første år ved at fjerne valgfriheden, giver ham ikke noget til næste år.

Så stillede jeg finansministeren et spørgsmål vedrørende overgangsordningen. Inden udskrivningsloven vedtages, må jeg bede finansministeren om at give os tilsagn om, at folketinget i denne samling så hurtigt som muligt får lejlighed til at drøfte de skattemæssige vilkår ved overgangen til et system uden skattefradragret, når denne er blevet fremskyndet til den 1. januar 1968. Mennesker her i landet, der skal tjene penge i det sidste halve år af 1967, må vide, hvilke vilkår de har at tjene disse midler under.